

og navnlig for at lette de velhavende, 1, 2 à 300 Kr. i deres Udgift — maaste Salonfruerne saa bedre kunne faa deres Husholdningspenge til at slaa til — et saadant Forslag har jeg stadig, siden de Herrer bragte det ind, set paa med Forbavelse over, at det kunde komme fra nogen som helst Side. Jeg kunde derfor saa godt forstaa, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) saa vel som Regeringen ikke kunde gaa saa vidt i Urimelighed, som selve Forslagsstillerne gik med Hensyn til dette Forslag. Men Stillingen er den: En saadan Østtat, de velhavendes nye Stat, skulle vi have. Lands-tinget er for den. Højre og Moderationen og Regeringen ere for den, her har Fler-tallet tilbudt den og for at det ikke skal være Løgn, er man bleven enig ogsaa herfra, efter hvad der meddeles i Bladene om, at den skulle vi have, og nu har Ministeren i en Ytring sigtet til mig og sagt, at jeg skulde ogsaa til at lade staa til, i Henseende til Protesten mod Østtatten og lade dem løbe med den. Men saa har den ærede Minister slet ikke forstaaet min Maade at forhandle paa. (I den riges ministeren: Det gør jeg saa sjælden, det er Ulykken!) Nej, saa længe der er Haab om, at man kan vinde noget for sin Betragtning ud af en Situation, som ellers synes uundgaaelig, er jeg ikke med til at opgive Øvret. Jeg er tvungen ind i denne Forhandling paa Grund af Ven-dingen i Politikken; jeg har fulgt den indenfor den Begrænsning, der ligger i en bestemt Modstand mod at forlige sig med dette Ministerium. Jeg siger: Denne urime-lige Østtat er givet, den bliver gennem-ført. Pengene ligge paa Bordet, har den ærede Ordfører sagt, og det er sikkert, saa-ledes forholder det sig. Men saa er Spørgs-maalet: Skal denne Østtat, der som sagt hviler paa Mellemklassen og nedad, bruges f. Eks. til Opgivelse af Sukkerstaten, saa at den væsentlig bliver til stor Fordel for de velhavende og nedad, eller skulle vi ikke, naar de Herrer en Gang have lavet den Situation, hvorfra denne Stat udgaar, idet vi sige, at denne Stat kunne de gennemføre, tillige sige: Denne Vej med Sølvstøjet! Mon vi ikke bruge disse Penge til den største Nytte, som vi overhovedet kunne faa deraf, ved at sige: Lad de fattige, som trænge saa haardt, saa hver en Øre? Det er sagt og gentaget atter og atter, og dette Ministeriums medstridende fra Møen (Bojssen) sagde det ogsaa, at det, det kommer an paa nu, er, om de ville have Forbrugsstatter hævede i Stedet for Østtat eller Alderdomsforsørgelse. Det er meget rigtigt. Det, det kommer an

paa, er, om de ville have Sukkeret frit eller Alderdomsforsørgelse. Det ere vi Forslags-stillere ogsaa ganske enige med dem i. Det er en Anvendelse af den uundgaaelige Østtat, her er Tale om; jeg tror, at vi overmaade sel kunne blive klare over det. Vi lade os ikke forville under den nuværende Situation. Sukkeret ville de have fri, dertil have de hos de velhavende fundet Bifald. Det er ikke særlig Kærlighed, det er snarere noget med „Egen“ foran efter min Mening, som staar i Forbindelse dermed, fordi det er ganske naturligt, at de, som kunne slippe for en to hundrede Kr. om Aaret ved en saadan Operation, ere glade derved. Vi sige: Nej! De Folk trænge ikke til Skattelettelser, men vore fattige trænge til en Alderdomsforsørgelse og derfor: Denne Vej! Det er Striden, og denne er det bedst, vi gøre af saaledes i Mar i denne Samling, at vi faa denne Lov ud som et Udtryk for de fælles varme Følelser for Fattigmand. For ellers tror jeg ikke, at den modsatte Betragtning holder sig. De kunne lige saa godt give efter straks, de komme dog til at give efter, men ganske vist er det for saa vidt nu for silde, som de have leveret de velhavende Østtattens Beløb. Dog den Side af Sagen hører nok sige, at det vil gaa, naar man slaar lidt af paa Petroleum og Kis. Man be-gynder allerede at blive bange for sit eget Forslag om Sukkeret i hele dets Udstræk-ning; men hvis de offentlige Meddelelser ere sande, have vi dog tilbage 3½ Mill. Kr. af Sukkerstatformindstelse, som man vil beholde, fordi de velhavende, som bruge mest Sukker, skulle nyde godt af Operationen, hvad de ogsaa komme til, og som de ogsaa ganske vist forholdsvis gøre ved Petroleum'en. Det er for saa vidt en Indrømmelse til det fornuftige, at man slaar lidt af paa Sukkeret og ikke tager det hele, og det kan jeg for saa vidt bedre lide. Men Tankeretningen i den Slags Reformarbejde er dermed slet ikke for-ændret. De undgaa omhyggelig at tale om at paalægge nogen Stat, der kan genere de mere velhavende. Vi have ment, at vi kunne tage en Forhøjelse paa Vin og tage en Del af den nuværende Vinstat og anvende til de fattige. Lad Staten paa de riges Drifte-varer, i alt Fald delvis, ogsaa blive anvendt til det samme Formaal saa meget som mulig, og desuden ogsaa, som nævnt, en Del af Brændevinsafgiften. Vi have de to. Skulle vi have disse Skatter, forekommer det mig, at saa maa Beløbet ikke blot for Østtat, men ogsaa det Beløb, som vi ved en Forhøjelse indvinde paa Vin, og desuden det Beløb, som her nævnt, der svarer til den tid-